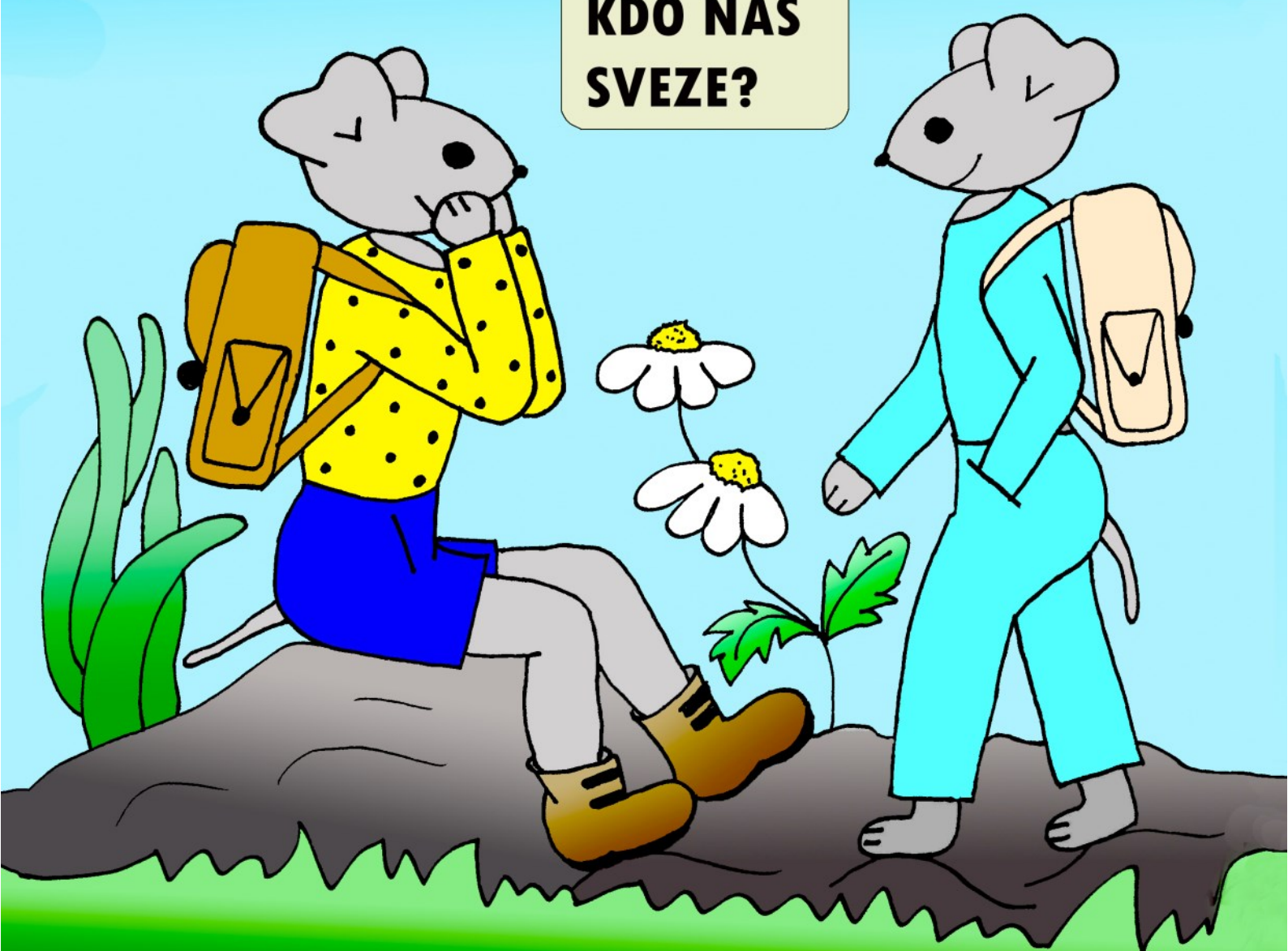

BOLÍ NÁS NOŽKY.

Myšáček.

Němcová Marie

KDO NÁS
SVEZE?

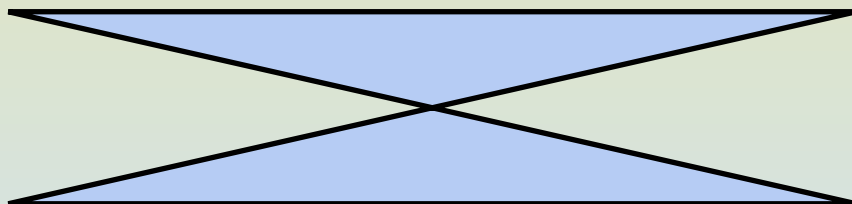

BOLÍ NÁS NOŽKY.

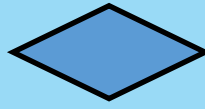
Myšáček

Str.

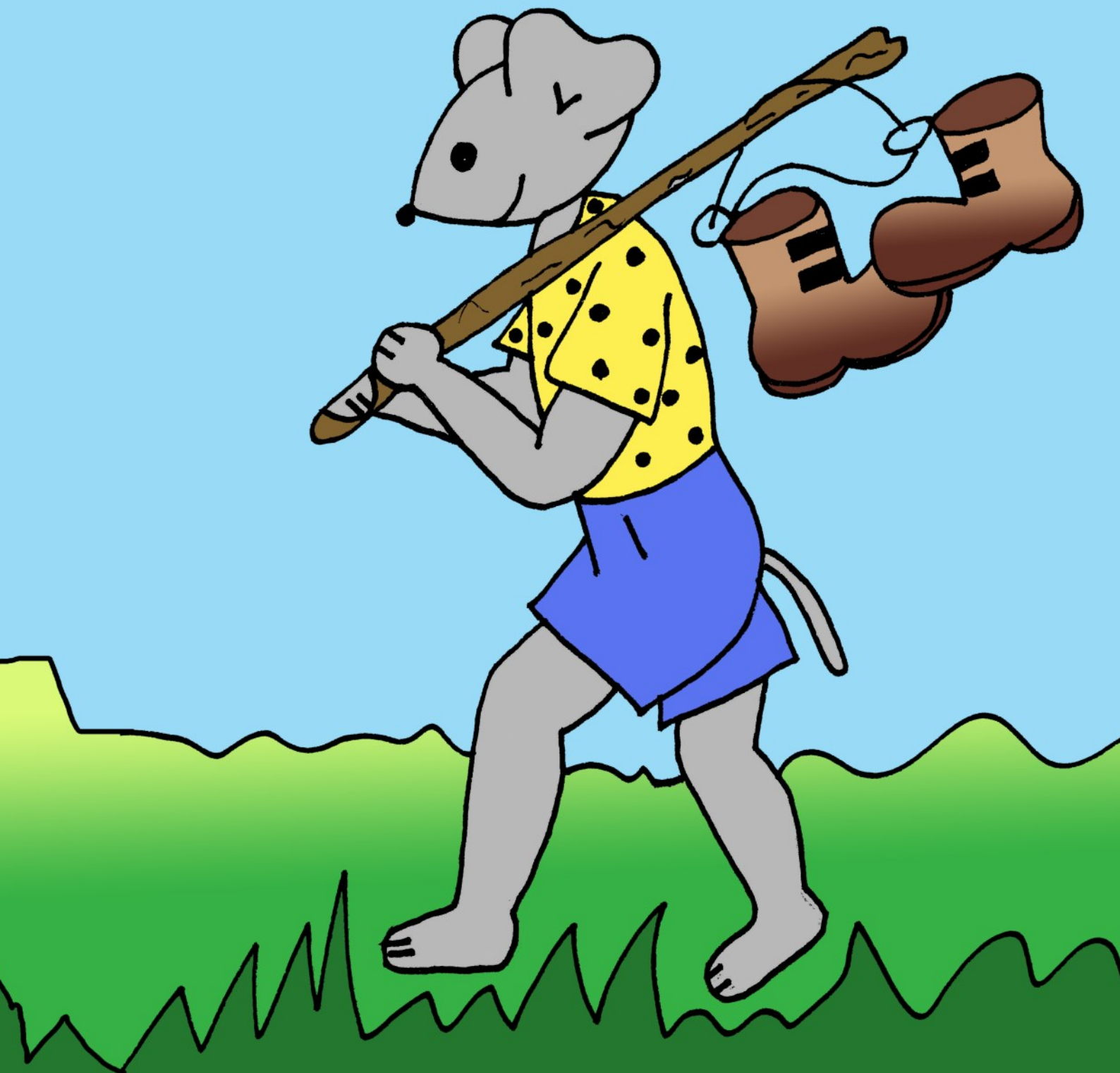
	Nožky lenochodky –
botky samochodky	5
	Chcete svézt? Stonožka	17
	Kde se vzal, tu se vzal – vlak	25
	Proč maminka nepřijela
na nádraží	35
	Jak myšáček zaplatil slonovi	43
	Kdo nás sveze v kočáře?	53

NOŽKY LENOCHODKY

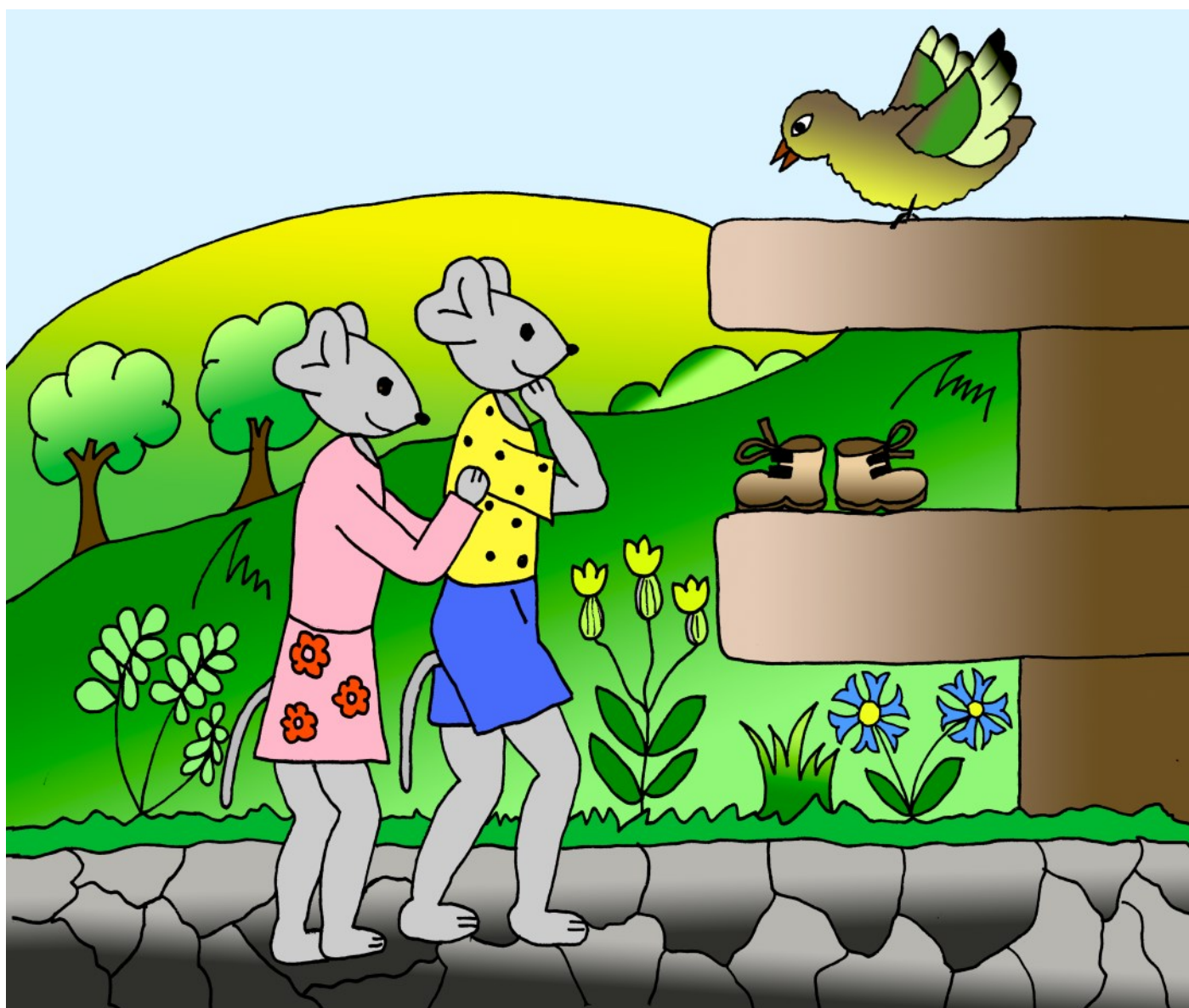
BOTKY SAMOCHODKY

Myšpulka přiběhla domů a hned se hrnula za bratříčkem Myšáčkem. „Představ si, že na plotě u hájenky jsou položené malé botky! Přesně pro tebe! Jsou až ke kotníčkům,“ sdělovala vesele a hned dodala. „Já bych je moc chtěla, jsou však moc velké. Jednu jsem si zkusila!“

Myšáček měl svoje botky, pěkné, nové, ale až ke kotníčkům nebyly. „Tak se půjdeme na ty tvoje botky podívat,“ řekl a dodal. „Ale nejdříve posvačíme.“ Maminka už nesla na stůl chlebíček a sýr, což mají myšky moc rády. Hned se obě děti pustily do jídla.

Po svačince se vydali Myšáček s Myšpulkou k plotu u hájenky. A opravdu. Už z dálky byly vidět krásné kotníčkové boty. Avšak nahoře na plotě seděl nějaký pták. „Můžeme si prohlédnout ty boty?“ zeptal se Myšáček. Pták se tvářil důležitě. „Já ty boty hlídám!“ „Ale ty máš malé nožky, tobě budou boty moc velké!“ odrazil ptáka Myšáček.

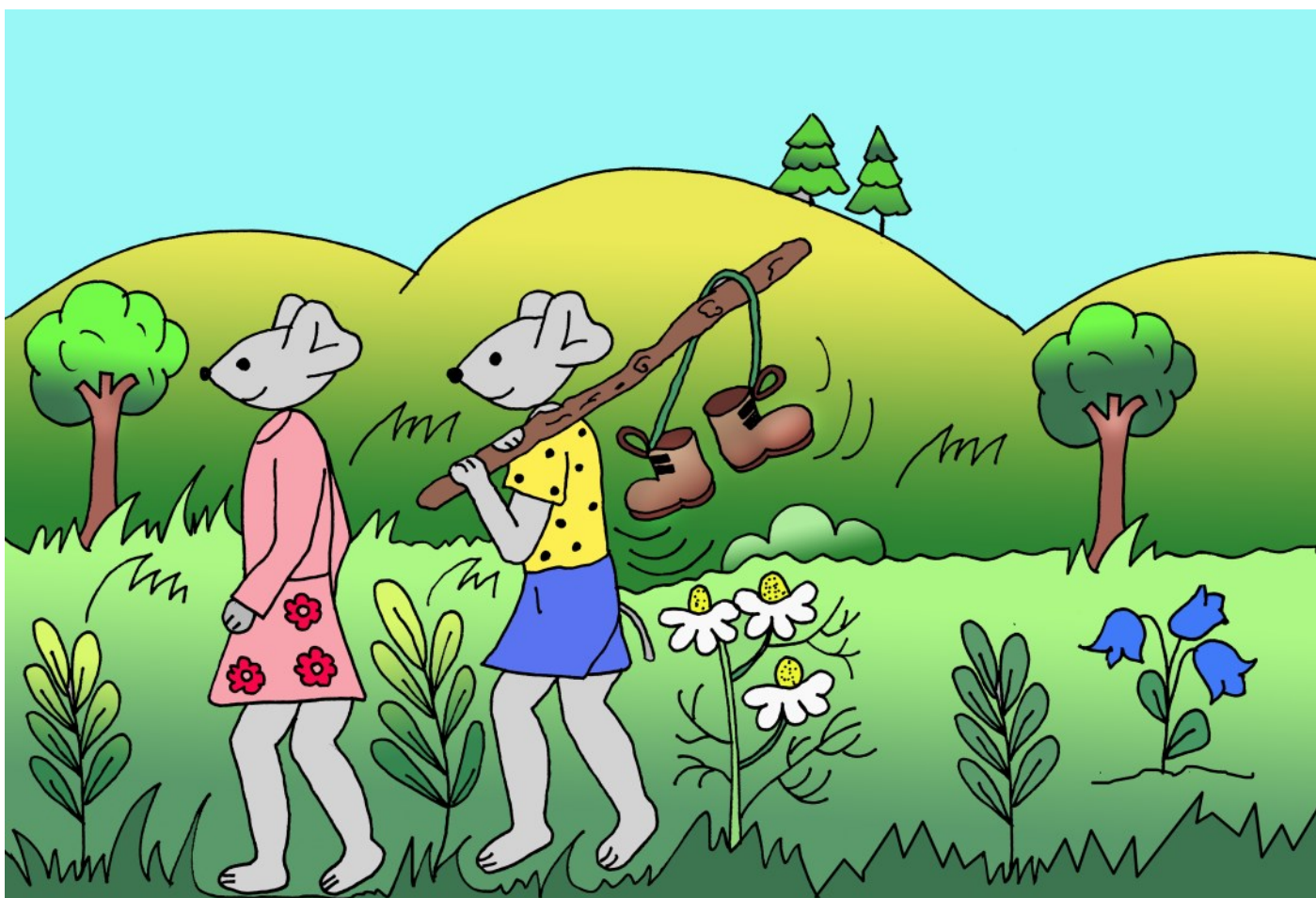
„Mohly by ti za letu spadnout!“ přidala se Myšpulka. „Nejsou moje, to je pravda,“ přiznal pták „Hlídám tady, protože je sem odložila stonožka a požádala mě o to!“

„Stonožku znám!“ zvolal Myšáček. „Boty zouvá cestou, protože jí občas tlačí!“ řekl a dodal. „Já se v nich jen trochu projdu a zase jí ty botky vrátím,“ přemlouval Myšáček ptáka.

„No, když je to vaše známá, tak si je zkus a můžeš se v nich kousek projít. Já to stonožce vysvětlím, kdyby se pro ně vrátila,“ souhlasil pták a pak ještě zavolal. „Jen, abys ty boty vrátil!“

„Jasně, že je vrátím!“ souhlasil Myšáček a začal v trávě hledat delší klacík a dlouhou travičku. Na ni botky navázal a pak travičku i s botami přehodil přes klacík a vykračoval si vesele s Myšpulkou domů.

„Já se těším, až si boty obuji!“ nemohl se dočkat Myšáček. „Doufám, že mě nebudou tlačit!“ dodal. „Jen, aby nebyly velké na tvou nožku,“ pochybovala Myšpulka. „Mám větší nožku, než ty!“ řekl Myšáček. „Jen aby!“ odpověděla Myšpulka. Moc tomu nevěřila. Boty se jí zdály velké i pro brášku. Ale byly moc hezké, to ano.

Myšáček měl jiné starosti. Měl totiž obavy, aby ho rodiče neposlali s botkami zpět. Nejsou jeho a kdo ví, jestli patří opravdu stonožce. Třeba by mu je ani nechtěla půjčit.

Když přicházeli ke kůlně, kde měli Myšákovi svůj byteček, poprosil Myšáček Myšpulku. „Jdi napřed a podívej se, jestli jsou doma rodiče!“ Myšpulka šla tedy domů, prohlédla celý byt, ale doma rodiče nebyli. Našla jen cedulku. „Děti nezlobte, šli jsme na pole sbírat zrníčka!“

A tak Myšpulka hned běžela pro Myšáčka, že může jít s botami domů. Myšáček se posadil na židli a začal si botky obouvat.

„Myšpulko, mohla bys mně uvázat pěkné mašličky?“ žadonil Myšáček. Trochu je uměl zavazovat, ale tak hezké, jako Myšpulka nesvedl.

A opravdu. Myšpulka botkám udělala hezké mašličky, a tak byl Myšáček moc spokojený. Skočil ze židličky a začal se procházet po pokojíku. Ale botky byly trochu těžké. Zdálo se mu, že nejdou, kam chce Myšáček, ale kam chtějí jít botky samy.

